

C r i t i c s P o i n t

Φεστιβάλ Ἀθηνῶν 2017 ὡς μουσική:
2 ἀκόμη ἐκδηλώσεις καὶ...πάπαλα!

22/2017.

τοῦ ΓΙΩΡΓΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ.

I. Τσαλαχούρη Φίλιππου: 5η Συμφωνία
σὲ παγκόσμια πρώτη· δύο ἄλλα ἔργα του.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΕΙΑ ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΥ μουσικά ἀποκαΐδια, ποὺ «ἀντιπροσώ-
πευσαν» τὴν Τέχνη τῶν Ἦχων στὸ ἐπὶ 50 συναπτά ἔτη (1955-2005)
ἐπικρατούντως μουσικὸ Φεστιβάλ Ἀθηνῶν, πρὶν τοῦ ἀλλάξει τὰ φῶτα ὁ
ἀπελθὼν γιὰ λόγους ὅμως ἐξωκαλλιτεχνικούς) διευθυντῆς του Γιώργος
Λοῦκος, περιέργως τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα ἀποδείχθηκαν τὰ τέσσερα ποὺ
δόθηκαν σὲ κλειστούς, εὐτυχῶς κλιματιζόμενους, χώρους. Ἄλλο ἂν καὶ
τῶν 4 τὸ κοινὸ, θὰ χωροῦσε, μὲ ἐλάχιστο ζόρι ἴσως, στὴν μεγαρικὴν αἰ-
θουσα Δημήτρης Μητρόπουλος (495 θέσεις). Τρισευλογημένε Βαγγέλη
Θεοδωρόπουλε, ποιὸς πάει ἐλληνικὸ κατακαλόκαιρο νὰ ψυχοπλακωθεῖ σὲ
κλειστὸ χῶρο, ὁ,τιδήποτε νὰ τοῦ προσφέρει; Γιὰ τὴν Ἱστορία: Ἀπὸ τίς 4
ἐν ὄλῳ ἐκδηλώσεις, 3 δόθηκαν στὰ Ὀλύμπια καὶ μία στὸ Ρέξ.

Ὡς προσέλευση κοινῶν τυχερότερος τῶν 4 ὑπῆρξε ὁ ἀγαπητὸς
Φίλιππος Τσαλαχούρης, ποὺ πρέπει νὰ συγκέντρωσε καμμιά 30αριά
ἀκροατὲς περισσότερους ἀπὸ τὴ Λένια Ζαφειροπούλου, τοὺς πιανίστες
Νάσο καὶ Παληὸ καὶ τὸ *Ergon Ensemble*: ἂν δὲ σφάλλω, ἀποτελεῖ
μοναδικὴ περίπτωση στὰ φεστιβαλικά χρονικά μιὰ συναυλία ἐξ'
ὀλοκλήρου ἀφιερωμένη σὲ ἀξιολογώτατο ζῶντα Ἑλληνα συνθέτη.

Συμμετείχαν σέ ύψηλοτάτου ἐπαγγελματισμοῦ ἀνεπίληπτες ἐκτελέσεις ἡ βουλγαρική ὀρχήστρα *Sofia Sinfonietta* (Συμφωνιέττα τῆς Σόφιας), ὑπὸ τῆ διεύθυνση τοῦ **Νίκου Τσούχλου**, πού χαρήκαμε ἰδιαίτερα ξαναβρίσκοντάς τον, ὕστερα ἀπὸ χρόνια ἴσως, σέ ἄριστη φόρμα, οἱ βαρύτονος **Γιάννης Σελιτσανιώτης** καὶ πιανίστας **Δημήτρης Μαρίνος** (στὰ Τραγούδια Τράκλ) καὶ ὁ ἀφηγητῆς **Μιχαήλ Μαρμαρινός** μὲ τῆ *Χορωδία Σπουδαστῶν τοῦ Ῥοδείου Ἀθηνῶν* ὑπὸ τὸν **Δημήτρη Μπουζάνη** (στοὺς *Ἑπτὰ Λόγους τοῦ Ἰησοῦ*). Γενικὴ ἐντύπωση ἀπὸ μιὰ συναυλία πού μᾶς καθήλωσε ἀπὸ τὸν πρῶτο ὡς τὸν τελευταῖο φθόγγο: ἀπὸ τὴν ὅποια μέχρι στιγμῆς ἐπαφή μας μὲ τὴν καὶ ποσοτικὰ ἐπιβλητικὴ δημιουργία του (πλησιάζει τὸ *opus 100!*), εἰκάζουμα ὅτι ὁ Τσαλαχούρης, βιώνει μιὰ προσεκτικότερα «ἐσκεμμένη» ὠρίμανση μιᾶς ἄκρως ἐνδιαφέρουσας πολυστοιχειακὰ πρωτότυπης ἁρμονικῆς γλώσσας, ἓνα μουσικὸ στοχασμὸ ὀλοένα καὶ ἐσωτερικότερο, ἀποστειρωμένο, θὰ λέγαμε, ἀπὸ κάθε ἀλλότριο συσχετισμὸ, δίχως ὅμως ποτέ νὰ ἀποξενώνεται καὶ ἀπὸ ἓνα ἐκ βαθέων *cantabile*.

1. ΤΣΑΛΑΧΟΥΡΗΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ (γ. 1969): *Trakl-Lieder*, *opus 91* (2015), σέ ποίηση *Georg Trakl* (1887-1914), ὀκτώ «εἰκόνες» (ὅπως τὰ ἀποκαλεῖ ὁ συνθέτης), γιὰ βαρύτονο, πιάνο, ἔγχορδα καὶ κρουστά. Τίτλοι: i. *Die Vögel* (Τὰ πουλιά). ii. *Herbst* (μῆπως *des Einsamen*; Τὸ φθινόπωρο τοῦ μοναχικοῦ;). iii. *Ein Herz* (Μιὰ καρδιά). iv. *Die Nacht* (Ἡ νύχτα). v. *Der Mond* (Τὸ Φεγγάρι). vi. *Engel* (Ἄγγελος). vii. *Das Schweigen Gottes* (Ἡ σιωπὴ τοῦ Θεοῦ). viii. *Gott hat deine Lieder verbogen* (Ὁ Θεὸς λύγισε τὰ βλέφαρά σου). Τὸ βροντοφωνάζω ἐπανειλημμένως, ἀπευθυνόμενος, φεῦ, εἰς κωφεύοντα ρωμείικα ὦτα: ἀγνοούμενες μικρολεπτομέρειες ἀποφασίζουν καθοριστικὰ γιὰ τὴν ἐπιτυχία ἢ μὴ μιᾶς ἐκδηλώσεως. Καὶ ἐδῶ τὸ Φεστιβάλ χρεώνεται μὲ τὴν παράλειψη τῆς ἐκτύπωσης τῶν κειμένων Τράκλ μεταφρασμένων ἑλληνικά, τὸ πολὺ σέ δύο φύλλα Α-4 !!! Θὰ χρειαζόταν ἀνυπολόγιστος χρόνος γιὰ ἐντοπίσουμε τὰ 8 ποιήματα διαδικτυακῶς, ἐφ' ᾧ καὶ ἀπλῶς παραθέτουμε ἐντυπώσεις ἀπὸ ἀκρόαση ἀναμφιλέκτως ἑλλιπῆ. Ἄμεσης καὶ βαθύτατης συγκινησιακῆς ἀπηχίσεως ἢ ὅλη σύνθεση ὑποβάλλει «εἰκόνες» ἀτμοσφαιρικότητες, σκοτεινές καὶ μελαγχολικές, ὅπου κάθε μία ἀπὸ τίς συνιστώσες (ιδίως πιάνο καὶ ἔγχορδα) διακρίνεται ἀδρὰ πρὸς τίς ἄλλες, περιέργως συντελώντας στὴν ἀνυποχώρητην ἐνότητα τῆς ὅλης

συλλήψεως. Σημειώσαμε: τὴν εἰσαγωγή (ἔγχορδα), προετοιμασία ὄσων ἔπονται: i. «Σκληρές», ἀτονικές συγχορδίες, ἀπάγουν σὲ ἐναγώνιο ἀνάπτυξη· ii. Ἄργο *ppp* ἐγχορδῶν, ὀδηγεῖ σὲ ἐνδιαφέροντα διάλογο (ἢ ἀντίθεση;) μὲ τὸ πιάνο· iii. Κυρίαρχη ἐντύπωση, μεμονωμένοι φθόγγοι πιάνου· iv. Οἱ μεμονωμένοι φθόγγοι ὀδηγοῦν σὲ συνηχήσεις, ἀργὰ συμπορευόμενες μὲ τὴ φωνή· v. Ἄγριες συνηχήσεις πιάνου· vi. Γενικὸ *ppp* πάνω ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὑψώνεται βαθμιαῖα ἡ φωνή· vii. Σόλο βιολοντσέλο, ξέσπασμα τοῦ βαρυτόνου, καταλήγουν σὲ παγερὴ βραδύτητα· viii. Τέλειο *crescendo* τριήχων (;) φωνῆς, ἀπάγουν σὲ ωραιότατη κατακλειῖδα. Ὅ,τι μᾶς ἐντυπωσίασε ἰδιαίτερα ἀπὸ τὸ ἀκρόαμα ἦταν ἡ κρυστάλλινος καθαρότητος συγχορδιακὴ γραφὴ τοῦ πιάνου, σχεδὸν πιανιστικὴ μοναδικότητα, καὶ ὁ διάχυτος πολυστοιχειακὸς ζόφος του. Λέγεται ὅμως ὅλα αὐτὰ «κριτική»; **Κατὰ κανένα τρόπο!** Ἄς ὄψεται τὸ Φεστιβάλ, μὲ τὴν τσαπατσουλιά του.

2. ΤΣΑΛΑΧΟΥΡΗΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ: *Οἱ Ἑπτὰ Λόγοι τοῦ Χριστοῦ ἐπάνω στὸ Σταυρό*, opus 65 ἄρ. 1, (2008) γιὰ ἀφηγητὴ, γυναικείες φωνές καὶ μικρὴ ὀρχήστρα. Αὐτονόητα, πρότυπο τοῦ συνθέτη ὑπῆρξε ἐδῶ τὸ γνωστὸ ἀριστούργημα τοῦ Γιόζεφ Χάυντν (1733-1809) *Die sieben letzten Worte unseres Erlösers am Kreuze* [*Οἱ Ἑπτὰ Τελευταῖοι Λόγοι τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ*], ἄρ. Κατ. Hoboken XX/1:A (1787), ὅπου οἱ Ἑπτὰ Λόγοι (καὶ ἀπὸ τὰ τέσσερα Εὐαγγέλια), ἔχουν ὡς ἐξῆς: 1. Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι. 2. Ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον ἔσει μεθ' ἐμοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ. 3. Γύναι, ἴδε ὁ υἱός σου καὶ σύ, ἴδε ἡ μήτηρ σου. 4. Ἥλί, Ἥλί, λαμᾶ σαβαχθανί. 5. Διψῶ. 6. Τετέλεσται! 7. Πάτερ, εἰς χεῖρας σου παραδίδω τὸ πνεῦμα μου. Παραγγελία τοῦ Μεγάρου, δὲν ἔτυχε νὰ τὸ ἀκούσω κατὰ τὴν ἀ' ἐκτέλεση. Καὶ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐκτέλεση, δὲν ἀκούσθηκαν καθόλου ἀπὸ τὸν ἀφηγητὴ (περιμένεις ἄρθρωση ἀπὸ Ρωμῆο ἠθοποιό;), οἱ ἄρ. 3 καὶ 7. Τὸ ἔργο μᾶς ἐντυπωσίασε ἰδιαίτερα γιὰ τὴ βυζαντινὴ λιτότητα καὶ τὴν ἄμεση εὐγλωττία της. Στὸ 1. τὸ ρυθμικὸ σφυροκόπημα θύμιζε ἄμεσα τὸν ἦχο τῶν σφυριῶν πάνω στὰ καρφιά πού τρυποῦσαν τὸ σῶμα τοῦ Σωτῆρος. Συγκινητικώτατο τὸ 2., στὴ μετρημένη ἀλλ' ἐπώδυνη μουσικὴ του ἄρθρωση, κορυφούμενη σὲ παρέμβαση τῆς χορωδίας πάνω σὲ τρέμολο 3. Ἀπλῶς ἀριστουργηματικὸ, μὲ τὸ ἀνέβασμα τῶν φωνῶν. Ἡ συνέχεια μᾶς ἀπορρόφησε τόσο ὥστε δὲν κρατήσαμε σημειώσεις: Ἔργο βαθειᾶς συγκινησιακῆς ὀριμότητος, καὶ

ἔσωτερικότητα, ἄξιο τοῦ μελοποιημένου κειμένου, τὸ ξανατονίζουμε: βυζαντινῆς λιτότητος μόνον ὡς πρὸς τὸ πνεῦμα, ἀνεπίληπτα συνεκτικῆς συνδέσεως, καὶ ἐπεξεργασίας πλούτου λεπτομερειῶν πού γιὰ τὴν ἀφομοίωσή τους δὲν ἀρκεῖ μία μόνον ἀκρόαση.

3. ΤΣΑΛΑΧΟΥΡΗΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ: *Συμφωνία ἀρ. 5, τῶν μακρῶν μεγάλων δρόμων, opus 87 (2014)*. Κορύφωμα τῶν θετικοτάτων ἐντυπώσεων τῆς βραδιᾶς. Παραθέτουμε τίς σημειώσεις μας ἀνὰ μέρος:

i. **Moderato-Adagio-Moderato**: νεφροσκεπές στερέωμα, χάρη σὲ πυκνή, πλὴν διαυγέστατη πολυφωνία, ἔλκυστικότετη μέσα ἀπὸ καλομελετημένες διαφωνίες καὶ σύντομα σποραδικὰ ἰσοκρατήματα: παρεμβάλλονται μὲ ἄκραν εὐστοχία, ἐκτενές σόλο βιόλας, πάνω σὲ στίξεις κρουστῶν, σόλο φλάουτου, ἓνα σύντομο σόλο κόρνο, «στίξεις» πίκκολο, σόλι βιολιού καὶ μαρίμπας (;). Κατακλειδα, δραματικότετο κορύφωμα ὅπου κυριαρχοῦν τὰ «σύνθετα» ἠχοχρώματα κρουστῶν. Αὐτὸ μᾶς ἀποκαλύπτει σχεδὸν αἰφνιδιαστικὰ τὴ θεματικὴν ἀναγλυφικότητα καὶ συνοχὴ τῆς ὅλης συλλήψεως.

ii. **Valse**: Μὲ τὰ χρόνια κατέληξα νὰ ἀντιπαθῶ βαθύτατα τὸ γλυκανάλατο, σιροπιῶδες βιεννέζικο βάλς, συνώνυμο μὲ τὸ Γιόχαν Στράους, νεότερο (Johann Strauss, 1825-1899) πού τίς τεράστιες δραματικὲς δυνατότητες κατάλαβαν κυρίως ξένοι συνθέτες, Τσαϊκόφσκυ, Σιμπέλιους, Χατσατουριάν κ.λπ. Σ' αὐτοὺς συγκαταριθμεῖται καὶ ὁ Τσαλαχούρης, μὲ τὸ δραματικότετο κορυφούμενο β' μέρος τῆς συμφωνίας αὐτῆς, πού ἀρχίζει μὲ σόλο κλαρινέτου καὶ κατόπιν ἀγγλικῶν κόρνου, συνοδεία *pizzicato*.

iii. **Andante**: Καίτοι ἀρχίζει ξανά μὲ σόλο κλαρινέτου ἀκολουθούμενο εὐρηματικότετα ἀπὸ δύο βιολοντσέλα, ζόφος καὶ δραματικότητα ἀπογειώνονται χάρη σὲ ἀπότομες τομές.

iv. **Allegretto**: Ἡ ἐναγώνια αὐτοαναζήτηση, θὰ λέγαμε, συνεχίζεται μέχρι τέλους (κορύφωμα κρουστῶν) ἀποκτώντας μνημειακὴ σχεδὸν διάσταση. Ἐντελῶς συμπτωματικὸς καὶ ἄνευ συνεπείας ὁ ρυθμικὸς καὶ μόνον, συνειρμὸς μὲ τὸ β' μέρος **Allegro marcato** τῆς *Συμφωνίας ἀρ. 5, opus 100* τοῦ Προκόφιεφ. Καὶ πάντως εἶναι ἀνεπαρκέστατη μία μόνον ἀκρόαση, ἀκόμη καὶ τελείας, ὡς ἐν προκειμένῳ, ἐκτελέσεως τέτοιων ὑψηλῶν ἐκφραστικῶν στόχων δημιουργιῶν. (Ὀλύμπια, 5.7.2017).

* * *

II. Φιλαρμονική Αγίας Πετρούπολεως ὕπὸ τὸ Νικολαΐ Ἀλεξέεβ

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑ ΜΟΝΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ τῶν δύο ἀναγγελθεισῶν συναυλιῶν τῆς Φιλαρμονικῆς τῆς Αγ. Πετρούπολεως στὰ πλαίσια τοῦ χαμηλότετου σέ...μουσικῆς θερμίδες Φεστιβάλ Ἀθηνῶν. Ἡ παρουσία τῆς μιᾶς ἐκ τῶν δύο εὐκλεεστέρων συμφωνικῶν ὀρχηστρῶν του κόσμου στὴν ἀθηναϊκὴ θερινὴν ἐκδήλωση, αὐτὴ τῆ φορά, θύμιζε...μύγα μὲς στὸ γάλα. Τὸ πρόγραμμα τῆς δεύτερης συναυλίας, λόγῳ ἀδυναμίας προσελεύσεως τοῦ Ρώσου σολίστ, πιανίστα Ντένις Ματσοῦεφ, πού θὰ ἔπαιζε (ὦ τῆς πρωτοτυπίας!) τὸ Τρίτο Κοντσέρτο Ραχμάνινοφ, ἄλλαξε: θὰ παιζόταν...ἡ ἐπίσης μυριοπαιγμένη, ἐμετικῶς πολυακουσμένη *Τετάρτη Συμφωνία* τοῦ Τσαϊκόφσκυ πού ὡς τὸ 1983 (ὅταν τὸ Φεστιβάλ διαφέντευε ὁ τετραπέρατος πλὴν ἡμιμαθέστατος ἀτζέντης **Θεόδωρος Κρίτας**) εἶχε παιχθεῖ στὸ Ἡρώδειο 18 φορές—κατόπιν ἔπαψα νὰ τίς μετρῶ. Γενικά, οἱ ἐλάχιστες πλέον μουσικῆς ἐκδηλώσεις τοῦ θεσμοῦ, στεροῦνταν γενικότερου παιδευτικοῦ σκεπτικοῦ, σὰν νὰ μὴ διέθετε ὁ κ. Βαγγέλης Θεοδώροπουλος πλῆθη ἀνθρώπων πού μπορούσε νὰ συμβουλευτεῖ σχετικά. Ἐπὶ πλέον, σ' αὐτὴν τὴν πρώτη συναυλία, δὲ μοιράστηκε ἓνα φύλλο Α4, πού νὰ δηλοῖ, ὅτι ἀρχιμουσικὸς δὲν θὰ ἦταν, (σύμφωνα μὲ τὸ ἐπίσημο πρόγραμμα) ὁ Γιούρι Τεμιρκάνοφ, ἀλλὰ ὁ **Νικολαΐ Ἀλεξέεβ** (ρωσ. **Никολа́й Алексе́ев**), ἐπίσημος καλλιτεχνικὸς διευθυντῆς τῆς ὀρχήστρας, πού διαδέχθηκε στὴ θέσιν αὐτὴ τὸ **Μάρις Γιάνσονς**: γιὸ τοῦ Λαττονοῦ Ἄρβιντς Γιάνσονς (**Arvīds Jansons**, 1914-1984). Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἰδίας αὐτῆς ὀρχήστρας, τότε (γιὰ μένα: πάντα!) ὡς Φιλαρμονικῆς τοῦ Λένινγκραντ, εἶχα ἀκούσει στὴν ὠραιότερη διανοητὴ ἐρμηνεία τῆς *Πέμπτης Συμφωνίας* τοῦ Τσαϊκόφσκυ (θέρος 1966). Πανάξιος καὶ τῆς ὀρχήστρας καὶ τῆς μεγάλης παραδόσεως τῆς σοβιετικῆς καὶ ρωσικῆς μπαγκέττας ὁ Ἀλεξέεβ. Ἀπειρία μικρῶν καὶ λιτῶν κινήσεων χρησιμοποιοῦμενων γιὰ συγκεκριμένα σημεῖα τῆς παρτιτούρας, χάριζε στὸ κάθε ἔργο τὴν πεμπτουσία τῆς γραφῆς καὶ τῆς

μοναδικότητάς του, αντιδιαστέλλοντάς το έκθαμβωτικά από τὰ ἄλλα ἔρμηνεύματα. Μείναμε λ.χ. ἀναυδοὶ ἀπὸ τῆ διαφορετικότητα ἀποδόσεως τῶν Ρίμσκυ-Κόρσακωφ καὶ Ραχμάνινωφ. Τὸ πρόγραμμα τῆς συναυλίας ἦταν ἀρκετὰ πρωτότυπο: ὄχι γιὰ τὰ ρωσικὰ μέτρα ἀλλὰ γιὰ τὸ πολυπῆμον Ἡρώδειο...

1. ΡΙΜΣΚΥ-ΚΟΡΣΑΚΩΦ, ΝΙΚΟΛΑΪ ΑΝΤΡΕΕΒΙΤΣ [ρωσ. Ρίμσκι-Κόρσαков, Никола́й Андре́евич, 1844-1908]: συμφωνικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν τελευταία του ὄπερα *Ὁ θρύλος τῆς ἀόρατης πόλεως Κίτεζ καὶ τῆς κόρης Φεβρωνίας* [ρωσ. *Сказание о невидимом граде Китеже и деве Февронии*, 4, πράξεις, κείμε. Βλαντιμίρ Μπέλσκυ, παγκ. α'. ἔκτ. Ἀγ. Πετρούπολη, θέατρο Μαριΐνσκυ, 7/20 Φεβρ. 1907] Μέγας συνθέτης ἀλλὰ καὶ μέγας ἀγνωστος τῆς ρωσικῆς μουσικῆς ἐν Ἑλλάδι. Δύο μόνον ὄπερές του ἔχουν παιχθεῖ παρ' ἡμῖν, ὁ *Χρυσὸς Πετεινός*, σὲ συζητήσιμη εἰσαγόμενη σκηνοθεσία, στὶς ἀρχές τῆς λειτουργίας τοῦ Μεγάρου (1992;), καὶ *Ἡ μνηστὴ τοῦ Τσάρου* ἀπὸ τῆ Λυρική Σκηνὴ (Ὀλύμπια, 8.3.2002), ἐπὶ τῆς ἀξέχαστης διεύθυνσεως Λουκά Καρυτινοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἐν γένει ὁ μέγιστος (κατ' ἐμὲ ἴσως ἀνώτερος τοῦ Τσαϊκόφσκυ), εἶναι παγκοσμίως (ἀκόμη καὶ στὴν πατρίδα του) ἀνελέητα παραγκωνισμένος. Πιὸ ἀγνοημένο ἴσως τὸ ὡς ἄνω κύκνειο ἄσμα του. Λ.χ. στὸ Διαδίκτυο, ἐνῶ ὑπάρχει ἠχογράφηση ὅλου τοῦ ἔργου, δὲν ὑπάρχει λιμπρέτο μεταφρασμένο τοῦλάχιστον ἀγγλικά!!! Τὰ συμφωνικὰ ἀποσπάσματα πὺ ἀκούσαμε μᾶς μετέφεραν σὲ ἄλλο Σύμπαν μελωδικῆς, ἑνορχηστρωτικῆς καὶ λυρικῆς ἐξαυλώσεως, πρὸ τοῦ ὁποίου οἱ Ντεμπυσσύ καὶ Ραβέλ πὺ τόσο ἐκτιμῶ, φαίνονται ἐγκεφαλικοὶ, ἐξεζητημένοι, συγκρινόμενοι μὲ τὰ ἀπόκοσμα μελωδικὰ νεραϊδογνέμετα τοῦ μεγάλου Ρώσου. Εἶναι δυσπερίγραπτα ἡ ἔνταση ὀρματισμοῦ καὶ τὸ βάθος συγκινήσεως πὺ μετέδιδαν μαέστρος καὶ ὀρχήστρα.

2. ΤΣΑΪΚΟΦΣΚΥ, ΠΙΟΤΡ ΙΛΙΤΣ [Чайковский, Пётр Ильич, 1840-1893]: *Παραλλαγές πάνω σὲ ἓνα θέμα ροκοκό*, γιὰ βιολοντσέλο καὶ ὀρχήστρα, ἔργο 33, γιὰ βιολοντσέλλο καὶ μικρὴ ὀρχήστρα (ἀνά 2 φλάουτα, ὄμποε, κλαρινέτα, φαγκότα, κόρνα καὶ ἔγχορδα: 1876-77). Ἡ παγερότατης λάμψεως, ὄντως ὑπερβατικὴ δεξιολογία τοῦ Ἰσπανοῦ σολίστ, **Pablo Ferrández** (γ. 19.3.1991), ἀποστράγγισε τὸ ἔργο ἀπὸ κάθε ἱκμάδα καὶ σταγονίδιο μουσικῆς οὐσίας σὲ ὅλη του τὴ διάρκεια: θέμα, 7 παραλλαγές καὶ κόντα. Χαμένη ὥρα...

ΡΑΧΜΑΝΙΝΩΦ, ΣΕΡΓΚΕΪ ΒΑΣΙΛΙΕΒΙΤΣ [Рахмáнинов, Сергéй Васíльевич, 1873-1943]: Συμφωνικοί Χοροί, για όρχήστρα, 3 μέρη (1940). Ο Άλεξέεβ έδωσε ιδιαίτερη στίλβη στην άτολμα «μοντερινίζουσα» όρχηστρική γραφή του τελευταίου αυτού έργου, σε έντονη αντίθεση με την έρμηνεία του Ρίμσκυ-Κόρσακωφ. Ξανακούσαμε ώστόσο τó έργο ευχάριστα ακριβώς χάρη στην έρμηνεία. Πιστεύουμε πάντα ότι ό μέγιστος πιανίστας Ραχμάνινωφ ένδεχομένως άποδυνάμωσε ένα δυναμικώς έξ' ίσου μεγάλο συνθέτη (Ηρώδειο, 6.7.2015).

Αυτό ήταν από πλευρās μουσικῆς, τó φετινό Φεστιβάλ Άθηνών. Άντε νά παρακολουθήσουμε τó πολύ άλλη μία εκδήλωση (δέν τó ύποσχόμεθα!) τελευταίο δεκαήμερο Ιουλίου.. Ήδη...π ά π α λ α!

Λέξεις: 1751
